

La intimitat d'un relat

Andreu Sotorra

Paula Bombara. «Només tres segons». Traducció de Bel Olid. Pàgs. 139. Col·lecció Nandibú Jove. Pagès Editors. Lleida, 2017. A partir de 14 anys.

En realitat, la novel·la «Només tres segons», que té dues parts clarament diferenciades, es podria llegir per separat i al lector no li faria falta cap aclariment d'una sobre l'altra. Començo així perquè tot seguit pugui dir que a mi m'ha semblat literàriament més potent la segona part que no pas la primera. Segurament perquè la

primera («Nicolás») es més descriptiva, al voltant del grup d'amics que protagonitzen el relat i cau més en el registre malanomenat «juvenil». En canvi, la segona part («Felicitas»), fuig d'aquesta etiqueta i es transforma en un relat psicològic, reflexiu i intimista. Literatura en estat pur.

L'opció de l'autora s'entén: la duresa de la segona part requereix que el lector hi entri preparat, que hagi empatitzat amb els personatges durant la primera part perquè l'impacte de la segona part li faci més efecte. Fins i tot penso que l'autora intenta enganyar afectuosament el lector fent-li creure que el retrat «juvenil» de la primera part tindrà continuïtat durant la segona part. I quan el té atrapat, li canvia el registre.

Avisem: aquesta és una novel·la amb accident de trànsit de conseqüències greus. De set adolescents, tres perden la vida absurdament per una nit imprudent. Dos més en surten malferits. I dos més en surten il·lesos. El sentiment de culpa o d'injustícia, el remordiment —¿per què uns sí i uns altres no si tenien les mateixes possibilitats?— els persegueix. I aquest és el *leitmotiv* que enforteix, com deia, la segona part.

Si la primera part té la veu d'un dels adolescents, d'uns disset anys, xicot urbà, amant de la bicicleta, de guanyar obstacles, lliscar i saltar en equilibris de rodes, també ho relaciona amb els seus dubtes personals davant el futur. La segona part canvia de veu per la de Felicitas, també de disset anys com Nicolás, una de les noies supervivents de l'accident, i és ella la que protagonitza el relat en clau de dietari o, si es vol, de monòleg interior, on acaben sortint a la llum algunes de les confessions que, sense l'accident, potser no haurien sortit mai.

Paula Bombara és nascuda a l'Argentina el 1972. Resident a Buenos Aires, la seva carrera professional és la bioquímica, però des de fa més de deu anys s'ha dedicat majoritàriament a l'escriptura literària, com per exemple amb «El mar i la serp», una novel·la sobre la Dictadura argentina, publicada també en català a Nandibú Jove, i dirigeix una col·lecció de comunicació científica per a primers lectors de la Universitat de Buenos Aires. Amb la novel·la «Només tres segons» aporta una reflexió sobre com superar l'impacte d'una pèrdua i el temps de dol en una edat encara en formació on la mort no hi hauria de tenir mai cabuda.

Enllaços d'interès

(per visionar-los, cal descarregar abans el PDF de la crítica)

Paula Bombara es presenta personalment (2'41")

<https://youtu.be/tD7J5a55lkQ>

L'autora, que és bioquímica, s'ha dedicat a la divulgació de la ciència.

Entrevista a la cadena IseI TV

<https://youtu.be/CXM0Q3Tocpg>
